

Тому, при побудові соціально–економічних відносин в агросфері основою товарного виробництва мають стати господарства з оптимальним розміром землекористування, які здатні вести раціональне природокористування на засадах сталого розвитку і, при цьому, спрямовувати частину власних прибутків на розв'язання екологічних проблем.

В даному випадку, невеликі особисті селянські господарства і фермери мають виконувати роль своєрідної стабілізуючої ланки, здатної пом'якшити соціальні протиріччя і заповнити ніші, якими не зацікавились великі господарства.

Дана система відносин має формуватися на базі реалізації норм і законів, створених державою і спрямованих на захист агросфери та збалансування природних агроєкосистем. При цьому, реалізація екологоорієнтованої стратегії розвитку аграрного виробництва України неможлива без орієнтації на новітні наукові досягнення і розробки.

Список використаних джерел

1. Бриндзя, О.З. Економічні важелі системного підходу до раціонального сільськогосподарського землекористування [Текст] / О. З. Бриндзя // Наука й економіка. – 2014. – №2 (34). – С. 99–105.
2. Морозов, В.В. Геоінформаційні системи в агросфері [Текст] : навч. посібник / В.В. Морозов, К.С. Лисогоров, Н.М. Шапоринська. – Херсон : Вид-во ХДУ, 2007 – 223 с.

Сідун Віталій

студент

Науковий керівник: д. е. н., Гуржій Н.М.

Запорізький національний університет

м. Запоріжжя

ОСОБЛИВОСТІ УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ ПРОМИСЛОВИХ ПІДПРИЄМСТВ

Сучасне промислове підприємство незалежно від стану економіки, в якій йому доводиться функціонувати, повинно розвиватися. Розвиток підприємства полягає як в нарощуванні його виробничого потенціалу за рахунок розширення діючого виробництва, так і у впровадженні нових технологій, виробничих ділянок і ліній, а також цілих виробництв.

Інноваційна діяльність є незамінною частиною розвитку будь-якого підприємства.

Інноваційна діяльність – представляє собою процес практичного освоєння технічних, соціальних, організаційно–економічних та технологічних нововведень, яка складається з надання різного роду послуг (інформаційних, консалтингових, соціальних, тощо), інноваційних процесів, маркетингових досліджень ринку за допомогою використання інтелектуального та науково–технічного потенціалу [1].

Життєво важливою ознакою розвитку підприємства є створення, впровадження та управління інноваціями. Інновації це втілення в життя інтелектуальних досягнень людини, науково–технічних розробок. Завдяки правильному управлінню інноваційною

діяльністю виробництво постійно удосконалюється та дає можливість покращувати продукцію не залучаючи на постійній основі грошові кошти. Управління інноваціями надає можливості для залучення нових продуктивних сил та дозволяє виробляти товари і послуги з меншими затратами на оплату праці, сировини, тощо.

Інноваційна діяльність на промислових підприємствах повинна бути не поодиноким актом впровадження будь-якого нововведення, а стратегічно орієнтованою системою заходів по розробці, впровадженню, освоєнню та аналізу ефективності інновацій.

На розвиток інноваційних процесів на підприємстві впливають економічні, технологічні, соціальні, правові та інші фактори [2]. Одним з чинників, що характеризують інноваційну активність організацій, є державна підтримка в сфері інноваційної діяльності. Реалізація інноваційної політики держави буде сприяти прогресу технічного, технологічного, організаційного та економічного оновлення галузей промисловості і підвищенню їх ефективності.

Ефективність інноваційної діяльності багато в чому визначається потенціалом високотехнологічного підприємства, не тільки майновим і фінансовим, а й інтелектуальним, який залежить від кваліфікації, досвіду і навичок персоналу. Потенціал, зумовлюючи рівень капіталізації високотехнологічного підприємства, величину виробничих потужностей підприємства, рівень новизни використовуваних технологій, кількість і структуру персоналу, а також рівень його кваліфікації, має відповідні якісні і кількісні характеристики. Однією з них є ринкова вартість високотехнологічного бізнесу. Механізм формування цієї вартості пов'язаний з процесами залучення різних ресурсів, необхідних для створення потенціалу, а також з процесами його використання. Всі ці процеси генерують потоки грошових коштів, які, взаємодіючи між собою, формують ринкову вартість інноваційного бізнесу. Ця вартість найбільш адекватно може бути оцінена, наприклад, за допомогою методу дисконтування грошових потоків [3].

У процесі функціонування високотехнологічного підприємства виникає необхідність розробки заходів, спрямованих на динамічне зростання потенціалу інноваційної діяльності. В сучасних умовах ці заходи лежать не тільки в сфері використання нового устаткування і нових фінансових інструментів, але і в сфері активізації творчої активності персоналу, створення системи управління знаннями і т.д.

Список використаних джерел

1. Коноплицкий, В. Это – бизнес: Толковый словарь экономических терминов. [Електронний ресурс] – Киев: Альтерпрес, 1996. – 448с. – Режим доступу: <http://www.bibliotekar.ru/biznes-15-2/133.htm> – Назва з домашньої сторінки Інтернет.
2. Яковлев, А.І. Інноваційна діяльність як фактор економічного розвитку малих підприємств. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://economics.opu.ua/files/archive/2014/No2/115-119> – Назва з домашньої сторінки Інтернет.
3. Фатенок–Ткачук, А. О. Деякі аспекти обліку інноваційної діяльності [Електронний ресурс] / А.О. Фатенок – Ткачук, В.М. Пронь. – Режим доступу: http://www.nbuv.gov.ua/portal/natural/Nvu/Ekon/2010_29_1/stat12.html – Назва з домашньої сторінки Інтернет.

